

LBRIS

TRĂM 2

TRĂM 2

We know
books

SVEN HASSEL

Gestapo

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză de
PAVEL POPESCU

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii” (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială și Comisarul*.

ARMADA

Imprint coordonat de Marian COMAN
Coordonator colecție: Andreea ROȘET
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Corector: Anca COMAN DOICIN
Tehnoredactor: Antonela IVAN

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HASSEL, SVEN

Gestapo / Sven Hassel; din lb. engleză: Pavel Popescu. -
Ed. a 6-a. - București: Editura Armada, 2025
ISBN 978-606-43-2181-7

I. Popescu, Pavel (trad.)

821.112.2

Sven Hassel
ASSIGNMENT GESTAPO: GESTAPO

Copyright © 1963 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate
All rights reserved.

Copyright © Nemira, 1993, 1995, 2014, 2016, 2020, 2025,
pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.
Armada Smart este o colecție a imprintului **ARMADA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2181-7

Turnătoarea

Dindărătul nostru auzirăm larmă și strigăte. În vreme ce noi ne repezeam înainte, Micuțul și Legionarul se opriră să aștepte, ascunzându-se în frunzișul, des al tufișurilor.

Cei patru ostași ruși soseau în goană. Erau tineri de tot. Purtau petlițele verzi ale trupelor NKVD. Pe piept le atârnavă decorații. Erau soldați curajoși dintr-aceia cărora le place vânatoarea și le place să ucidă.

Se iviră acolo, unde drumul făcea un cot. Legionarul arătă cu degetul gros spre pământ. Micuțul râdea. Armele lor automate scuipară simultan foc.

Micuțul trăgea din picioare, cu pușca-mitralieră lipită de șold; tot corpul său de uriaș vibra sub violența reculului.

Legionarul fredona: Vino, Moarte, vino...

Rușii se prăbușiră cu capul înainte. Când focul încetă, doi încă mișcau.

Micuțul le dădu lovitura de grație. Era o practică ce dura cam de un an, căci până și cei grav răniți continuau să lupte.

— Dispozitiv de siguranță, spuse el râzând.

— Bine, Micuțule. Bună idee. Acum n-o să mai poată să ne-mpuște pe la spate.

Plutonul fusese surprins în timp ce pileam cu toții într-o cabană. Era aniversarea lui Porta. Patrula sovietică se strecurase fără ca nimeni să prindă de veste. Brusc, geamurile zburară în tândări și patru guri negre de

pistol-mitralieră prinseră să împoaște cu foc încăperea.
Ne-am trântit la pământ...

Legionarul și Porta expediară câteva grenade prin fereastră. Cum de-am scăpat – nimeni n-ar putea explica.

Ne-am regrupat în cariera de piatră, pe partea cealaltă a pădurii. Lipseau opt oameni.

— Pe doi i-am văzut eu căzând, spuse Porta.

Micuțul țara după el un locotenent rus. Bătrânul spuse că prizonierul trebuie adus până-n liniile noastre.

Chiar la marginea câmpului de mine, locotenentul scoase un țipăt. Micuțul răsă. Bătrânul injură.

Când ieși din pădure, Micuțul era singur.

— Tâmpitul ăsta de ofițer a încercat s-o roiască, lămuri el.

Cu toții însă băgaserăm de seamă că lațul îi ieșea pe jumătate afară din buzunar. Era un laț din sârmă de oțel, cu două mânere din lemn, zis și „moartea tăcută“.

— L-ai gătit! strigă, acuzator, Bătrânul.

— Și ce-i cu asta? Voia s-o șteargă, mormăi Micuțul și-și frecă buzunarul pantalonilor.

— Ucigașule! rosti Stege.

Toți cei care mai rămăseserăm din Compania a 5-a stăteam trântiți pe burtă sub niște meri și priveam trupeții din completarea pe care o așteptam de patru zile. Tocmai debarcaseră din camioane și se încolonaseră pe două rânduri, în mijlocul drumului. Uniformele și armamentul erau vizibil noi. Aduseseră până- aici mirosul de magazie.

Îi priveam cu ochi de cunoscători. Adevărul e că-i priveam pe toți cu ochiul unui soldat din linia-ntâi, fie ei militari sau nu. În mod tacit am căzut de acord că cei 175 de rezervești înșirați acolo sus, pe șosea, n-aveau cine știe ce în comun cu soldații. Echipamentul îl purtau ca niște muhaiele.

Prost ajustate, curelele apucaseră să le facă rosături. Cizmele erau lustruite, dar țepene. Nu fuseseră niciodată lăsate să se-nmoaie în urină și apoi frământate zdravăn cu mâna ca să se argăsească. În cizme dintr-astea țepene era cu neputință să ajungi prea departe. Cizme exemplare erau cizmele lui Porta; atât de moi încât

vedei mișcând degetul cel mic înlăuntrul lor. E drept că trăsneau a urină cale de-o poștă. A spus-o și Chiorul, colonelul nostru, cu prilejul unei parade.

— Puți ca o sută de latrine laolaltă!

Dar de interzis, nu interzicea argăseala. Chiorul știa că picioarele sunt cel mai important lucru pentru un soldat. Arma secretă a infanteriei. Un comandant de infanterie inteligent trebuie să aibă grijă de picioarele trupeii sale mai mult decât de orice altceva.

Micuțul îl înghionti cu cotul pe Legionar.

— Ce adunătură de amărăți ne-au expedit! Ivan o să-i bage-n mormânt doar holbându-se o dată la ei. Dacă nu eram noi doi, Mergi-ori-Crapă¹, războiul ar fi fost de mult pierdut.

Bătrânul răsă înveselit. Stătea culcat sub un tufiș care-l mai apăra cât de cât de ploaia ce cădea cu nemiluita.

— Curios că nu ți-au decernat Crucea de Cavaler, Micuțele. Tocmai unui erou ca tine...

— Mă... pe crucea lor de cavaler, bodogăni Micuțul și scuipă în direcția unei muște înecate de ploaie.

Ofițerii rezerveștilor injurau cât îi ținea gura. Unuia dintre boboci îi scăpă pe jos casca de oțel și se rostogoli zângănind pe drum, demascându-l.

— Jigodie! zberia un *Oberfeldwebel*². La șmotru!

Recrutul, un om în vârstă, trecu să execute ordinea pe care le urla gradatul.

— Înainte! Pas alergător, marș!

Oberfeldwebelul nu se urni din loc. Stătea acolo în drum și comanda cu fluierul: era genul de om care știe să scoată untul din recruți; într-un sfert de ceas izbuti să-l dea complet gata pe nenorocitul care-și scăpase casca. Demolat. Isprăvit.

Oberfeldwebelul rânji mulțumit. Ce poate să bucure mai mult inima unui bătrân major!

¹ Instrucția militară a celor angajați în Legiunea Străină Franceză era extrem de dură și istovitoare. „Mergi-ori-crapă“ era unul dintre sloganurile preferate ale subofițerilor instructori (n. tr.).

² Echivalentul gradului de plutonier-major (n. tr.).

Comandantul nostru de companie, locotenentul Ohlsen, stătea de vorbă despre una, despre alta cu locotenentul care-i adusese pe rezerviști. Nici măcar nu băgase de seamă că bătrânul era pe punctul să-și dea duhul. Asemenea scene deveniseră o obișnuință. Se întâmpla atât de des! În regulament așa ceva se numea „menținerea disciplinei”, iar de practicat se practica încă de pe vremea armatei imperiale. Obiceiul cerea să aștepți ca vreunul să comită o greșeală și-atunci aveai la dispoziție toate mijloacele de a-l băga-n mormânt. Era simplu și eficace. Albi la față, recruții priveau la camaradul lor, care, la capătul puterilor, cobora panta în patru labe. N-ar fi fost în stare să se ridice, chiar dacă *Oberfeldwebelul* l-ar fi amenințat cu tribunalul militar.

Majurul scuiță în direcția sa.

— Drepti, pasca mă-tii!

Dar bătrânul continua să zacă, plângând de ți se rupea inima. Nu mai era nimic altceva decât o masă inertă. Când îl alerga de colo până colo pe câmp, *Oberfeldwebelul* căutase cu tot dinadinsul să-l bage prin grămezile de bălegar. Acum, chicotind pe infundate și lingându-și buza de jos, îl contempla pe omul prăvălit la pământ.

— Ei bine, cap de bou! Dacă nu poștești să iei poziție de drepti, am eu și alte metode. Ți închipui cumva că ai scăpat? Așteaptă tu un pic să înceapă Ivan să-ți tragă cu gloanțe trasoare în târtiță și-atunci să vezi cât poate să-ndure omul. Și scrâșni: la lopata!

Bătrânul băjbăi cu mâinile și izbuti să-și desprindă lopata de infanterist în chip reglementar.

— Foc de artilerie în față! Sapă!

Recrutul încercă să sape. Spectacolul era destul de comic. La viteza asta i-ar trebui o mie de ani ca să-și sape un adăpost. În perioada de instrucție, timpul afectat era exact de unsprezece minute și treizeci de secunde cronometrate din clipa în care lopata era scoasă din tocul ei. Și să-l păzească Dumnezeu pe ăla care se mocăia o secundă-n plus. Noi, veteranii, eram și mai rapizi. E drept însă că săpaserăm mii și mii de adăposturi individuale. Puteai să le iei urma de la frontiera cu Spania până pe crestele Elbrusului, în Caucaz; și apoi, săpaserăm în tot felul de soluri. Micuțul, de pildă, putea să se-ngroape în pământ în șase minute și paisprezece secunde, iar dimensiunile lui

reclamau un adăpost adânc. Se lăuda chiar că putea să-l sape și mai iute, dar nu merita să se ostenească fiindcă, oricum, recordul său nu fusese niciodată bătut.

Oberfeldwebelul își înghionti victima cu vârful cizmei.

— La ce tot visezi, mă, prăpăditule? Poate c-ai de gând să-ți termini adăpostul când vom fi cu toții morți și putreziiți în mormânt? Mai repede! Mai repede!

Recrutul leșină. Leșină uite-așa, pe loc, fără să ceară voie. *Oberfeldwebelul*, surprins, se holbă. Clătînând din cap, dădu ordin la doi ostași din coloană să ia „cadavrul”.

— Și ăstora li se zice soldați, murmură el. Sărmană Germanie! Tipul ăsta însă îl va ține minte, își fâgădui tot el. O să-l pomească pe *Oberfeldwebelul* Huhn, teroarea Bielefeldului. Își frecă mâinile cu voluptate. Așteaptă, amice, așteaptă! O să fii primul din companie care o să dea ortul popii!

Pedeapsa însă își făcuse efectul. Niciunul dintre recruți nu va mai lăsa vreodată să-i cadă casca.

— Ce găoază! aruncă neglijent Porta, mușcând în același timp din cârnatul de berbec pe care, cu cinci zile-n urmă, îl găsisse în sacul de merinde al unui artilerist rus.

Aveam cu toții cârnați dintr-ăștia, de berbec. Cârnați de berbec din Kazahstan. Sărați, tari ca piatra, dar delicioși.

Rămăseserăm doar doisprezece supraviețuitori. Pierderile mari nu ne mai impresionau defel. Așa ceva ni se întâmplase atât de des! Pădurea însă ne costase scump. În pădurea aceea uriașă, pe care o străbăteam retrăgându-ne, am dat și peste bateria rusească. Ca de obicei, primul care-i văzu fu Legionarul. Nici pieile-roșii din romanele lui Cooper nu atacau atât de tăcut ca noi. I-am curățat pe toți cu *kandraua*¹. Când termină-răm, era de parcă un obuz de 150 mm ar fi explodat în mijlocul lor. Căzuserăm peste ei ca trăsnetul. Se prăjeau la soare liniștiți, nebănuind nimic. Surprins de vacarm, comandantul lor, un grăsan scund și jovial, ieșise din cabană.

— Ah, ticăloșii! Uite-i că iar au tras la măsă și-acum s-au luat la bătaie, îi spuse el adjunctului său, un locotenent.

¹ Cuțit siberian cu tăiș dublu (n. a.).

— Ce bordel!

Acestea fură ultimele sale cuvinte. Retezat, capul i se rostogoli în iarbă și două șuvoaie de sânge țâsniră din trunchiul cu-prins de convulsii.

Fără veston, urlând, locotenentul se năpusti spre pădure, dar Heide îl prinse din urmă și-i împlântă *kandraua* în piept. Ofițerul căzu fulgerat.

Când terminarăm, eram înspăimântători la vedere. Unii dintre noi vărsau. Sângele și mațele put îngrozitor. Și-apoi, mai erau și muștele! Niște muște uriașe, albastre. Nimănu-i nu-i plăcea *kandraua*. Prea te mânjeai. Ca armă însă, era excelentă și nicio altă armă n-o egala. Legionarul și Barcelona ne învățaseră cum să ne servim de ea.

Ne instalaram, care pe lăzile de muniție, care pe stivele de obuze. Ușurați și mulțumiți, ne apucarăm să mâncăm cărnații lor de berbec, stropindu-i cu votcă rusească.

Singurul căruia-i pierise foamea era Hugo Stege. Îl luam mereu peste picior fiindcă urmase liceul. Nu înjura și nu spunea niciodată măscări, iar nouă așa ceva ni se părea nefiresc. Din pricina limbajului său corect și-a bunelor sale maniere, îl socoteam chiar nițeluș țicnit. Grozăvia cea mare a fost atunci când Micuțul a descoperit că Stege își spală mâinile înainte de masă.

Un ceas întreg ne-am tăvălit de răs pe chestia asta, după care l-am sfătuit să consulte un psihiatru.

Bătrânul contempla cărnații de berbec și votcă.

— Să le luăm cu noi. Astora de-aici n-o să le mai trebuiască.

— Ce moarte frumoasă! rosti cu emfază micul legionar. Nici măcar nu și-au dat seama că sunt uciși. Alah e mare și poartă de grijă copiilor săi. Vorbea plimbând cu atenție degetul peste lama ascuțită ca un brici. Când știi cum să te slujești e cea mai rapidă moarte din câte pot exista.

— În fond, e trist, murmură Stege și vomită din nou.

— Trist? exclamă Porta. Lucrurile astea nu sunt triste. Dar dacă se întâmpla pe dos, adică noi să fi fost cei care trăgeam la aghiaose, în vreme ce fărtații de colo ieșeau din pădure?

— Și totuși e trist. Stege era încăpățânat.

— Bun. E trist. Dar fir-ar să fie, în cazul ăsta e trist și faptul că suntem nevoiți să ne târâm prin afurisita asta de pădure! E

cumva din vina noastră? Când ți-au pus pe cap țucalul lui Hitler, te-a întrebat cineva dacă-ți place au ba să ucizi oameni?

— E idiot, protestă Stege. În numele cerului, scutește-ne de filozofia ta.

— *Mon camarade*, spuse Legionarul mutând țigara dintr-un colț într-altul al gurii, ceea ce zice Porta e adevărat. Ne aflăm aici ca să ucidem, așa cum un mecanic se află într-un garaj ca să repare mașinile.

— Exact ce gândesc și eu! zbiră Porta dând din mâini și sperind muștele, care-și luară zborul de pe cadavre.

Ne scoteau din sărite muștele alea obraznice, care-ți intrau în ochi și în nări. Nu priceuseră încă diferența dintre un mort și un viu. Porta aținti spre Stege un deget murdar.

— Ți-ai făcut rost de kandra; să nu vii să ne povestești că aveai de gând s-o atârni pe perete, în primul rând fiindcă n-ai așa ceva și, cum porumb nu crește pe-aici, nu puteai s-o folosești nici la tăiat coceni. Așa că, fie că-ți place, fie că nu, ideea ta era limpede când ai luat cuțitul de la tipul mort. Îl voiiai ca să poți căsăpi cu el pe unul sau pe altul.

— Ticălosule! mârâi Stege printre dinți.

— Sunt soldat, replică laconic Porta.

— Precum vezi, *mon camarade*, e același lucru, spuse Legionarul. Am fost aduși pe lume de niște ticăloși ca să trăim ca niște ticăloși și să crăpăm ca niște ticăloși pe bălegarul cazon.

— Vax, bombăni Heide, ștergând pe pantaloni lama largă a kandralei. Ce porcărie! S-a știrbit. Măcar de-am avea un poli-zor, aș putea-o ascuți. Suntem umani, nu? De ce să-i facem pe oameni să sufere mai mult decât e nevoie?

Bătrânul se ridică și ordonă scurt:

— La arme! După mine, prin flanc câte unul.

Câteva minute mai târziu furăm ajunși din urmă de Porta și de Micuțul. Rămăseseră să despoaie cadavrele și fuseseră cât p-aci să se ia la bătaie pentru trei dinți de aur. Porta avu parte de doi. Micuțul trebui să se mulțumească doar cu unul.

Bătrânul spumega.

— Îmi vine să vă curăț pe amândoi! Mi-e silă când vă văd smulgând coroanele de aur din gura cadavrelor.

— Mai lasă-te de fasoane! îl luă peste picior Porta. Ce, tu ai îngrupa un inel din aur? Sau ai da foc unei bancnote de-un miar? Sper că nu, altminteri ai fi nebun de legat.

Bătrânul mai bombăni un timp. Știa însă prea bine că în fiecare companie, atât la noi, cât și la ei, existau câțiva „dentiști”, cu cleștii lor tăioși prin buzunare. Nu era nimic de făcut.

Acum Stăteam pe sub meri, mestecând cărnații artileriștilor morți. Picăturile de ploaie cădeau în cadență din copaci. Ne era frig și trăgeam de „foi”, acoperindu-ne cât mai mult trupurile ce dărdăiau. „Foaia” era piesa universală a echipamentului nostru: pelerină, cort, halat de camuflaj, sac de transport, saltea, hamac și giulgiu. Primul obiect pe care ți-l întindea „molia” de la magazia de efecte și singurul care ne însoțea și în mormânt.

Porta contempla norii buhăiți de apă.

— Ploaie, ploaie, veșnic ploaie. Munții ăștia-s o scârnă dacă-i vorba să te bați în ei. Vă amintiți când ne războiam în dulcea Franță? Era soare întruna și-n timpul popasurilor ne puteam permite să lenevim în voie.

— Potz Sakrament! oftă Julius Heide. O frumusețe de război. Dar ce baftă pe noi că n-am trecut de partea cealaltă! Vă aduceți aminte de toți dezertorii pe care i-am văzut, după capitularea franțuzilor, târați de dulăii din poliția militară în direcția Torgau¹?

— Nu-i cătuși de puțin sigur că am fi fost morți, rosti visător Micuțul.

Se așeză pe iarba udă și se aplecă. Ochișorii săi negri străluceau.

— Am fi fost poate la Londra, acolo unde stă Churchill ăla. Mi s-a spus că-i o adevărată plăcere să fii prizonier la „ingliș”. Vă amintiți de comisarul cu care am pâlăvrăgit la Nicolaev? Țăla de se deghizase în țăran, dar pe care l-a demascat Mergi-ori-Crapă? Zicea că ai noștri se plimbă prin parcurile lorzilor și culeg violete pentru saloanele lor, iar noaptea se hărjonesc cu servantele prin fân. Aș fi cel mai mare mincinos din câți există dacă aș

pretinde că nu-mi place mireasma fânului. A fost odată o poezie cu mine, cu o fată și cu o căpiță de fân și de-atunci, vă zic, mirosul fânului mă stârnește al dracului de tare.

— Totu-i să nu fie prea mulți țânțari în vârful căpiței, spuse Heide ațintind capătul cărnatului său înspre *Oberfeldwebelul* care-l chinuse de moarte pe bătrânel. Ne-am putea distra pe cinste cu majurul ăsta. Simt până-n vârful degetului mic de la picior că ăsta ne va aduce tot felul de belele pe cap.

— Atunci o să-i facem de petrecanie, hotărî Micuțul, suflându-și zgomotos nasul cu degetele. Fă-mi doar un semn; sunt expert când e vorba să curăț gașperi dintr-ăștia.

— Ce vom deveni noi oare, când totul se va termina? spuse, gânditor, Stege. Practic, n-am învățat nimic altceva decât să ucidem. Am chiar impresia că treaba asta o să-ți lipsească ție, Micuțule.

— Nicio grijă! rânji Micuțul. Va fi oricând nevoie de băieți iuți de șis. Ei, Mergi-ori-Crapă, așa-i ori ba?

— Ai dreptate, *mon camarade*.

— Nu pricep o boabă din limbile tale străine. Dar cum vine vorba de lichidat pe unul sau pe altul, îmi aduc brusc aminte că mi-a fost întotdeauna târșă de moarte. Saltul cel mare prin stratosferă, zău dacă-mi place prea tare.

— Ți-e teamă pesemne să-l întâlnești pe Doamne-Doamne? întrebă, sarcastic, Stege.

— E unii care se gândesc numaidecât la ce-i mai rău, bombăni Micuțul. Nu, aș zice mai degrabă că, odată țeasta găurită, chestiunea-i rezolvată. Punct și finiș. Nu cred în Dumnezeu. Dacă există, am feștelit-o definitiv, dat fiind cazierul meu judiciar.

Se legăna ușor, nehotărât. Își încrețea fruntea îngustă. Căuta cuvintele.

— Nu izbutesc să-mi închipui că-ntr-o bună zi n-o să mă existe „berea de la șapte”¹, ascunsă într-o privată și băută în tovărășia unor buni prieteni și-a unei perechi de zaruri. Târșă

¹ Oră la care în armata germană trupa căpăta, cu excepția celor pedepsiți, liber până la stingere (n. tr.).

¹ Închisoare militară cu o faimă din cele mai proaste (n. a.).

asta de veșnicul „pe loc repaus“ o aveam de copil, înainte de a fi băgat în orfelinat, încă de pe vremea când făceam curse pentru dom' Kleinschmidt, lăptarul de pe Davidstrasse. Alergam întotdeauna numai pe sub felinare și făceam cât mai mult zgomot cu sticlele pentru că mi se-nșurubase în bilă ideea tâmpită că, dacă nimeresc la-ntuneric, tipul cu șişul o să vină și-o să mă-njunghie. Se lăsă în genunchi, fixându-ne pe rând cu privirea. Apoi urmă: Sfinte Hristoase și Maică Maria, ce frică-mi era. Îmi aduc aminte mai ales de-o intrare chiar în capul străzii Bernhard Nocht. Ca să ajungi la scară trebuia traversat un culoar lung și-ngust, iar la fiecare etaj se desfăceau niște coridoare strâmte care duceau spre hogoacuri: peste tot vagabonzi dormind. Dădeam adesea peste ei, zorit cum eram, așa ca toți băieții de lăptărie. Ceva îmi spunea că omul cu șişul se afla printre vagabonzi și închipuiți-vă că aveam dreptate. Am priceput-o când ne-au băgat la orfelinat, în stabilimentul ăsta împuțit am cunoscut un tip. Un vagabond o căsăpise pe soră-sa exact în casa aia de pe strada Bernhard Nocht, în care în fiecare dimineață la ora 4 mândelu umbra cu sticlele lui de lapte. Și dacă eram eu cel pe care-l căuta? La ora aia puteam să urlu cât pofteam. În toate cotețele se dormea zdravăn, ca după beție. Nimeni nu s-ar fi deranjat pentru un puști care zbiera după ajutor.

— Nu pe tine te căuta, spuse cu autoritate Barcelona.

Micuțul îl privi cu gura căscată.

— Ei, fir-ar să fie, de unde-o știi, mă, bețivanule?

— Păi e limpede, lămuri rânjind Barcelona. I-a dat fetii căteva cu șişul ca să poată să se culce cu ea. Ce, erai vreo dameză tu? N-am dreptate?

— Ar trebui să fii stătut de tot ca să te dai la Micuțul, observă râzând Porta.

Legionarul zâmbi într-o dungă.

— E o oarecare lipsă pe piață; s-ar putea ca Micuțul să-și facă un rost în viață ca poponar.

— Dacă ar încerca vreunul cu mine așa ceva – și trăgând pumnalul din teacă, Micuțul îl împlântă adânc în pământ –, n-ar apuca să zică nici păs! Nu-mi spun nimic cavalerii ăștia de Kurlanda. Gagicile, da, indiferent cum arată, că au cinșpe ani

sau o sută, că-s curve sau oloage, mă interesează și încă al dracului! Dar ălalți... și Micuțul scui-pă degustat.

Între timp, locotenentul care-i adusese pe recruți îi alinia în front, înainte de a ne părăsi. Devenise dintr-odată grăbit. Prevenit de instinct, voia s-o ia din loc în viteză. Zorul ăsta nu mirosea a bine. Urmă obișnuitul discurs. Cu asta punea punct îndatoririlor sale față de transportul respectiv.

Recruții îl ascultau într-o tăcere indiferentă. Orăcăia precum o broască astmatică:

— Panzergrenadiers, sunteți acum pe front. Curând îi veți înfrunta pe sângeroșii dușmani ai Reichului, pe oamenii din smărcurile sovietice. Va fi șansa voastră de a vă recâștiga onoarea civică și dreptul de a trăi din nou printre cetățenii liberi. Dacă veți fi viteji cu adevărat, cazierul vostru va redeveni curat. Reabilitarea voastră vă aparține vouă înșivă.

Tuși, apoi continuă, într-o tăcere stânjenită:

— Camarazi, *Führerul* e mare.

Răsul lui Porta îi ajunse la urechi. I se păru chiar că aude cuvântul „rahat“.

Ne aruncă o privire piezișă. Fața i se congestionase. Avea aerul unui om căruia i s-a făcut frig. Își duse mâna la tocul pistolului.

— Soldați, urmă el, scuturați-vă de amorțeală. Nu-l dezamăgiți pe *Führer*. Trebuie să vă răscumpărați crimele împotriva lui Adolf Hitler și a Reichului.

Trase adânc aer în piept și privi direct înspre noi, cei doisprezece, adunați acolo, sub copaci. Întoarsă spre el, mutra de criminal a Micuțului răsărea alături de botul viclean, ca de vulpe, al lui Porta.

— Veți lupta alături de cei mai buni fii ai patriei, orăcăi el, și vai de ticălosul care se va dovedi laș. Ar fi cea mai mare mârșavie!

— „Cei mai buni fii“, rânji Bătrânul. Zău că-i bună! Se vede treaba că nu-i cunoaște pe Micuțul și pe Porta.

Micuțul mârâia aidoma unui lup flămând care adulmecă prada.

— Sunt cel mai bun fiu al mamei mele.

— Da' ce, mai are și alții? răsă Julius Heide.

— În prezent, nu, declară Micuțul. Ceilalți s-au dus.